

blev enig om at klære alle de omtvistede Bestemmelser i Grundloven, saa kunde jeg finde det fuldstændig i sin Orden, at man dertil knyttede andre Bestemmelser angaaende Rigsrettens Sammenfættning, og saa vilde jeg være enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavn Amts 5te Valgkreds deri, at saa vilde den lykkelige Vera oprinde, hvor der aldrig vil blive Spørgsmaal om at bringe Rigsretssager frem; men at omordne en saadan Domstol, for man er bleven enig om Stridsspørgsmaalene, forekommer mig at være at begynde med, hvad man skulde slutte med.

Men naar jeg dernæst ser hen til Forslagets Indhold, saa indeholder det, om jeg saa maa sige, dels en politisk Del og dels en Del, som snarest maa karakteriseres som en juridisk, skøndt den heller ikke er blottet for noget Politisk. Den første er den, at man fordre Ligeberettigelse for Folkethinget med Hensyn til Rigsrettens Sammenfættning. Man siger, at der ikke er Grund til, at Landstthinget, efterat det er blevet Part i Sagen, skal besætte Rigsretten for en stor Del. Folkethinget har ogsaa Krav paa at have Indflydelse derpaa. Men naar man opstiller den Forordning, synes jeg, at der nødvendigvis maatte knyttes som Sidesykke dertil, at Landstthinget maatte faae Del i Anklageretten, at denne ikke maatte være forbeholdt Folkethinget. Nu er Forholdet det, at Folkethinget anklager, og Landstthinget plus Høiesteret dømmer. Man vilde forrykke hele det politiske Forhold, naar man vilde give Folkethinget Andel i den dømmende Myndighed uden tillige at give Landstthinget Anklageretten, netop naar man, som det ærede Medlem gaar ud fra, at det, som man skal have for Die ved Ordningen af en Rigsret, er Konfliktten mellem Thingene og Regjeringen. Forsaavidt en Regjering altid maa antages at have Trang til at støtte sig til et af Thingene, vil det selvfølgelig lige saa godt kunne træffe sig, at der er en Regjering, der støtter sig stærkt til Folkethinget og derved formentlig træder Landstthingets Ret for nær, som det kan tænkes, at der er en Regjering, som vil støtte sig til Landstthinget og derved træder Folkethingets Ret for nær. Men er det Meningen, at der skal staves en Rigsret, der med Retfærdighed og Villighed kan dømme i saadanne Stridigheder, maa det erkjendes, at det paa ingen Maade gaar an uden at forrykke Ligevægten ikke at give Landstthinget Ret til at søge Bærrn hos Rigsretten mod Krænkelser af dets Rettigheder fra Regjeringens og Folkethingets Side. Jeg maa ogsaa tilstaa, at da jeg hørte, der skulde være Tale

om en Forandring af Grundlovens § 68, gif jeg ud fra, at man dog i alt Fald vilde medtage dette Moment, idet det forekommer mig, at det er det eneste Moment, hvorved man overhovedet kan haabe at vinde nogen Indgang for Forslaget om en Omdannelse af Rigsretten; thi det er ganske vist Noget, der kan indvendes mod den nuværende Ordning, at Landstthinget kunde være udsat for under stiftende Forhold at være uden det Bærrn for sine Rettigheder, som Folkethinget forsaavidt har i sin Anklagemyndighed.

Naar jeg derefter vender mig til, hvad jeg mere vil kalde den juridiske Side af Forslaget, kommer jeg først ind paa Sammenfættningen. Her maa jeg nu erklære mig ganske uenig med de ærede Forslagsstilleres Grundopfattelse, forsaavidt den i Virkeligheden gaar ud paa at opgive Tanken og Haabet om at tilveiebringe en saglyndig upartisk Ret og i Stedet derfor lader sig nøie med at faae en, som er uberegnelig. Jeg siger, det er et sørgeligt Maal for Lovgiveren, naar Talen er om at ordne en Domstol, en Ret, endfige en, der skal være Landets øverste og høieste Domstol i de vigtigste Sager, saa paa Forhaand at opgive Haabet om at tilveiebringe en retfærdig og vis Domstol og søge sin Trøst deri, at den er uberegnelig. Det er efter min Mening fuldstændig forkert. Det kan være, at det er en saare vanskelig Opgave at sammenfætte en Rigsret saaledes, at man kan være nogenlunde sikker paa dens Upartiskhed; men, at man bør stræbe derefter, forekommer mig dog ganske klart, og jeg kan heller ikke se, hvorfor det skulde være mere uopnaeligt at faae en Rigsret sammenfat, der afgiver de Garantier, som overhovedet menneskelige Indretninger og Domstole kunne afgive, naar man for Alvor bestræber sig derfor. Det kan være rigtig, at Landstthinget ikke ensidig afgiver det halve Bidrag, der kan tale Noget for, at hvis man giver Landstthinget Anklageret lige med Folkethinget, saa ogsaa Folkethinget kommer til at øve nogen Indflydelse paa Rigsrettens Sammenfættning, men naar man saa gaar videre, og mener, at man gjør Sagen bedre ved ikke at lade de paagældende Rigsretsmedlemmer vælge blandt Folkethingets og Landstthingets egne Medlemmer, naar det altsaa kun skal være 3ffe-Rigsdagsmedlemmer, der skulle vælges, komme vi allerede der ind paa Noget, som jeg tilstaa er mig noget dunkelt. Dersom man tror at værne mod den tilkommende Rigsrets Medlemmers Upartiskhed, at sikkre sig mod, at de skulle være hidede i fanatisk, politisk Lidenstabelighed derved, at man formener Rigsdagen at kunne vælge dem blandt